

Nr 94.

Av herr Åkerlund, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om förbud i viss omfattning och för viss tid mot avverkning av skog å inköpt skogsegendom.

Lyckligtvis börjar — sent omsider — vikten av en bättre hushållning än tillförene med vårt lands skogstillgångar tillvinna sig allt större uppmärksamhet, och lagstiftningen har ju även inskridit till förekommande av sådan skogsskövling, som var ägnad att omöjliggöra eller i hög grad försvåra skogens återväxt. Därmed är ju visserligen ett beaktansvärt steg taget till bevarandet av landets skogstillgång i framtiden, men huru ställer det sig, om den nu genom skogshandlare pågående skogsskövlingen obehindrad får fortgå, låt vara med garantier för skogens återväxt? Vi hava under en lång följd av år erfarit, huru det ena godset efter det andra och det ena hundralet eller måhända tusentalet hemman efter det andra försålts till personer eller konsortier, vilka icke haft det ringaste intresse för jordbruken å egendomarne, utan endast för att nedhugga rubb och stubb av där befintlig skog, samt sedermera kuckla bort den ofta ytterst vanskötta jorden och den till ödemark förvandlade skogen till vilket pris som bjudits, ända till dess uppmärksamheten blev riktad på de utmärkta tillfällen egnahemsfrågan för närvarande erbjuder till erhållande av mycket god betalning, för sådana halvt ödelagda hemman.

Först utplundras skogen och vanskötas jord och byggnader, men slutet på visan blir dock alltmera det, att man fått skogen på köpet samt understundom litet till, tack vare de fattiga människor, vilka åtaga sig det mödosamma värvet, att sköta småjordbruk här i landet.

Tvivelsutan kan man våga påstå, det rätten att, omedelbart efter inköp av skogsegendom här i landet, avverka all där befintlig skog, i hög

grad främjat våra enskilda skogars förärv och att det är hög tid att här söka avvägbringa ett bättre tillstånd.

Visserligen är det sant, att personer med större kapitaltillgångar ändock skulle kunna inköpa skogsegendomar och låta skogen stå, intill dess tiden för avverkningsförbud vore ute, men helt säkert skulle dock en mängd egendomsköp för skogsskövling utebliva, om skogstillgångarne ej annat än för husbehov finge tagas i anspråk före utgången av viss tid från egendomarnes förvärvande, och därmed vore ganska mycket vunnet. Sant är, att ändock avverkningsrätten oförminskad skulle kvarstå för äldre innehavare av skogsegendomar, men den goda verkan av skogsvårdslagen har alltmera förspotts, att dessa, vare sig de själva avverka eller upplåta avverkningsrätt i sina skogar, av fruktan för ingrepp från skogsvårdsstyrelserna, numera ytterst sällan åstadkomma närmelsevis den förödelse, som våra vanliga skogsjobbare.

Våra grannar danskarne hava ock sedan länge insett vikten av ett förbud för avverkning utöver husbehov genast efter inköp av egendomar och allt sedan 1805 haft gällande lag därom, att dylik avverkning ej får verkställas, förrän 10 år förflutit från skogens förvärvande, såvida ej styrkes, att större avverkning kan ske, utan skogsvårdets förminskande. På grund av vad jag här ovan anfört, får jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, huruvida icke förbud för köpare av skogsegendomar, att före utgången av viss tid från köpets avslutande, utan utsyning av vederbörande skogstjänstemän, avverka skog å fastigheterna utöver vad som erfordras för husbehov, vore ägnat att i betydande mån förekomma skogsskövling å enskilda marker, och att Kungl. Maj:t sedermera täcktes förelägga Riksdagen de förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 24 januari 1913

E. Åkerlund.